

[Ole Espersen]

omsorgsforanstaltning for de små forhandlere.«

Underskrevet: »Formanden Thorvald Helweg« – i øvrigt ridder af 1. grad af Dannebrogordenen. Det er min tilføjelse. »Direktør Erik Langsted« – ridder af 1. grad af Dannebrogordenen. Også min tilføjelse, selvfølgelig for at vise, at det er agtværdige borgere, forsvarere for dansk erhvervsliv gennem mange år, der henvender sig med dette ordvalg til folketinget.

En anden forening, Landsforeningen for Erhvervsinteresser, skriver, at de praktiserede langtidsbindinger »... kan bevirke konkurrenceforvriddning, omsætningsforvriddning, varefordyrelse, indskrænkning af næringsfriheden«.

Underskrevet: »Mogens Hyllested« – formand for Grossist-Sammenslutningen af 1930 i en længere årrække, medlem af repræsentantskabet for Grosserer-Societetet. Det var min tilføjelse.

Begge organisationer anbefaler – i øvrigt sammen med en helt klar anbefaling fra Håndværksrådet – at folketinget vedtager dette forslag. Der er vist ingen, der tør hævde, at disse organisationer på nogen måde er dækorganisationer hverken for socialdemokratiske eller fagforeningsbetonede synspunkter, eller hvad man ellers kunne finde på.

At Forbrugerrådet også, endda meget stærkt, anbefaler ud fra rene forbrugerinteresser, nævner jeg for fuldstændighedens skyld, og også Arbejderbevægelsens Erhvervsråd finder, at en lovgivning er stærkt påkrævet.

Jeg har også mærket mig, at stort set alle dagblades erhvervsjournalister har fundet det umuligt at forsvare den gældende retstilstand. Hvem forsvarer den så? Det gør alene de store olieselskabers organisationer, nemlig Industrirådet og Oliebranchens Fællesrepræsentation. Det sker med fynd og klem og ved hjælp af argumenter, som, hvad den manglende lodighed angår, har overrasket mange dybt, og jeg spørger, om det virkelig er politisk klogt af de fire regeringspartier således helt åbenbart alene at varetage disse multinationale koncerners interesser. Har man fuldstændig glemt de små erhvervsdrivende? Har man fuldstændig glemt forbrugerne? Hvorfor opgiver man her ganske og aldeles det sædvanlige krav om et frit marked?

Man havde ved førstebehandlingen fra disse partiers side alene, synes jeg, en formel argumentation: dels at der var nedsat et udvalg vedrørende monopollovgivningen, hvis arbejde i øvrigt højst kan medføre andre resultater for denne branche i løbet af 5–7 år, og i øvrigt har dette udvalgs nedsættelse intet med den foreliggende sag at gøre. Dels har man henvist til, at det er betænkeligt at lovgive for et bestemt område inden for erhvervslivet, men det har en lang række andre lande fundet nødvendigt. Det har De europæiske Fællesskaber fundet nødvendigt, og i øvrigt gør man det jo i forvejen også i Danmark. Man har en speciel lovgivning om restaurationsbranchens forhold til bryggerierne, ifølge hvilken man simpelt hen har forbudt det, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd ønskede at vi også skulle gøre, nemlig enhver forbindelse mellem fabrikkations- og grossistledet og detailedet. Det har vi afstået fra i denne omgang.

I sidste samling, vil jeg gerne tilføje, var regeringspartierne på samme måde ved at komme på kant med fornuftige og fremadrettede erhvervsorganisationers synspunkter, bl.a. også synspunkter fra de organisationer, jeg har nævnt her. Det drejede sig om den almindelige lovgivning om gældssanering. Da lykkedes det at skabe en situation, hvor hele folketinget kunne stå bag en særdeles påtrængt og særdeles rimelig reform.

Bl.a. for at opnå det har vi foreslået et par ændringer i vores oprindelige forslag. Vi har taget forpagternes forhold ud, ikke fordi deres vilkår er gode eller misundelsesværdige, men fordi de repræsenterer en anden problemstilling. Der er det jo ikke de mange års stavnsbinding, der er tale om, men det modsatte. Disse forpagtere har urimeligt korte opsigelsesvarsler, men vi erkender, at det er en anden problemstilling, og derfor har vi accepteret at udskyde den.

Vi har derudover ændret bindingsperioderne, således at en førstegangskontrakt kan laves på 3 år, hvis i øvrigt de af monopolmyndighederne opstillede regler er i orden. På 3 år kan man lave nye kontrakter; bestående kontrakter skal kunne opsiges med 1 års varsel. Denne forskel begrunder vi med, at vi ønsker en oprydning inden for et område, hvor der har været kaos og urimelige vilkår i adskillige år.